

LANDSKRONA FOTO FESTIVAL 2026

THE HIGHLIGHT OF
PHOTOGRAPHY IN
SCANDINAVIA
4-20 SEPTEMBER

landskronafoto.org

DISPLACEMENT

Displacement (förflyttning/förskjutning) är som tillstånd just nu lika synligt som det är svårt att greppa. Det dyker upp i samband med krig, migration och miljökriser, men också genom förändrade idéer om identitet, tillhörighet och varseblivning. Det handlar inte bara om förflyttning över gränser, utan om de förändrade villkor som formar hur vi lever och upplever. Displacement är även temat för Landskrona Foto Festival 2026, den tionde i ordningen – och allt mer uppmärksammat och erkänd internationellt.

En rad konstnärer från hela världen närmar sig begreppet ur olika perspektiv i Landskrona: Amerikanska Debi Cornwalls *Model Citizens* avslöjar hur idéer om medborgarskap och nationell identitet formas och framförs. Genom att röra sig mellan militära övningsområden, politiska möten och museiutställningar visar hennes verk hur makt fungerar genom berättelser som upprepas och accepteras som sanning – där gränsen mellan verklighet och representation börjar förskjutas.

I *The Anthropocene Illusion* fotograferar London-baserade Zed Nelson naturreservat, djurparker och temaparker, där naturen iscensätts och konsumeras som evenemang, vilket avslöjar ett växande avstånd mellan verkligheten och dess simulering. I konstnärsparet Inka & Niclas utställning *End of Main Sequence* riktas uppmärksamheten mot hur vår förståelse av naturen formas av visuell kultur, där det bekanta filtreras genom förväntningar snarare än direkt erfarenhet. I *STILL (FFS)* spårar brittiska fotografen Mandy Barker hur plast förväxlas med mat, äts av sjöfåglar och ackumuleras i deras kroppar, vilket visar hur vårt avfall återvänder på bräckliga och ofta ödesdigra sätt.

Paris-baserade Felipe Romero Beltráns *Dialect* följer unga migranter som lever under tillfälliga förhållanden i Sydeuropa och fångar en känsla av väntan och osäkerhet. Genom att visas på Landskrona citadell – en plats som en gång inhyste fördrivna människor efter andra världskriget – knyter verket an till platsens historia. I *They Stray, They Persist, They Thunder* av konstnären Agnès Geoffroy och konsthistorikern Vanessa Desclaux lyfter arkivfragment och iscensatta gester fram berättelser om unga kvinnor som spärrades in, glömdes bort eller skjutsades åt sidan, ekon av citadellets förflutna som kvinnofängelse under det tidiga 1900-talet.

Repeat After Me av ukrainska konstnärskollektivet OPEN GROUP är skapat som ett svar på det pågående kriget i landet. Baserat på vittnesmål från människor på flykt bjuder verket in betraktaren att upprepa ljudet av vapen, vilket översätter minnen till en delad, kroppslig upplevelse. I denna handling blir representationens gränser synliga och pekar på upplevelser som dröjer sig kvar i kroppen och motstår fullständig artikulering.

Genom hela festivalen bildar dessa konstnärers verk – och många fler därtill – ett nätverk av kopplingar mellan miljö, makt och levd erfarenhet. Utplacerade runt om i staden, på gator, i institutioner och historiska miljöer, bjuds besökarna in att reflektera över hur dessa skiften formar sätten vi betraktar, bebor och begriper världen idag.

I vanlig god ordning bjuder festivalen förutom på ögonöppnande och intrikata utställningar även på fotoboksdagar, seminarier, föredrag och unika tillfällen att stifta bekantskap med kuratorer, konstnärer, kollegor och likasinnade.

Konstnärliga ledare för årets festival är Jenny Nordquist och Jenny Lindhe.

DEBI CORNWALL

MODEL CITIZENS

Debi Cornwall, Judgment Scenario 1. U.S. Border Patrol Academy, Artesia, New Mexico, 2022, from the series Model Citizens © Debi Cornwall

Under det senaste decenniet har Debi Cornwall undersökt de fiktioner som formar USA:s självbild. Hennes färgstarka, formellt komponerade dokumentära fotografier syftar mer till att provocera än att informera och inbjuder till en närmare granskning av hur statlig makt iscensätts, konsumeras och normaliseras.

Denna utställning presenterar två verkserier som belyser olika aspekter av samma fenomen. Vilka berättelser förmedlar makten, och vilka spel iscensätter den för att hantera oroande verkligheter?

Necessary Fictions närmar sig denna fråga med utgångspunkt i immersiva, realistiska krigsspel. På tio militärbaser över hela USA dokumenterar Debi Cornwall landskap med simulerade bymiljöer i det fiktiva landet "Atropia" och dess invånare - rollspelare som gestaltar versioner av sina tidigare eller framtida jag i realistiska träningsscenarier. Afghanska och irakiska civila i kostym, varav många har flytt från krig, återskapar nu det i den amerikanska militärens tjänst. Verkliga soldater som förbereder sig för utplacering övar sina möjliga framtider som stridande eller som krigsoffer.

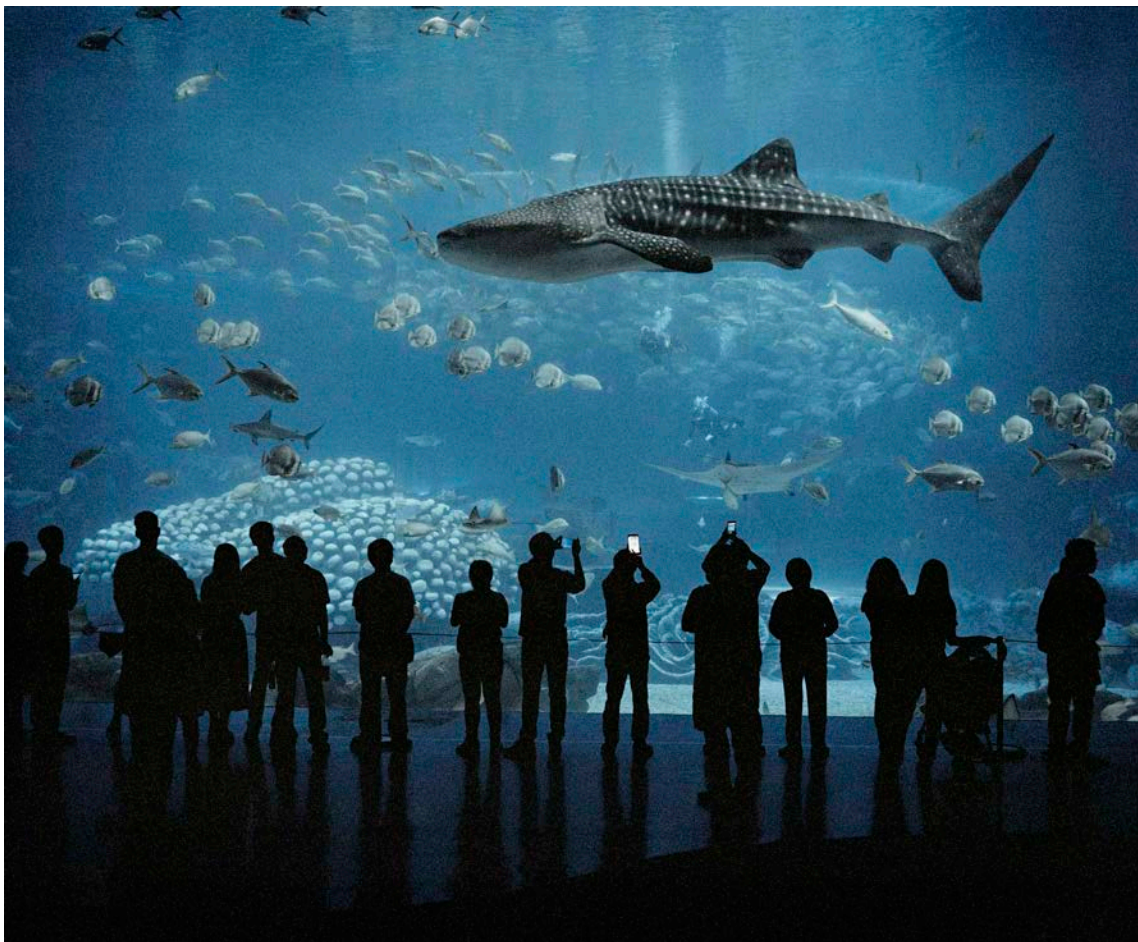
Hur påverkar iscensättning, performativitet och rollspel föreställningar om medborgarskap i ett våldsamt land där människor inte längre är överens om vad som är sant? Model Citizens betraktar USA som en fallstudie i detta globala fenomen, med bilder från tre typer av platser: immersiva, realistiska träningsscenarier vid U.S. Border Patrol Academy, Donald Trumps högerpolitiska "Save America"-möten samt historiska museer där amerikaner framställs som hjältemodiga segrare eller oskyldiga offer. De skarpa kontrasterna mellan bilder från dessa till synes orelaterade sammanhang synliggör system som försonar, rättfärdigar eller avleder uppmärksamheten från det våld som genomsyrar en militariserad kultur.

Debi Cornwall är en amerikansk konceptuell dokumentärfotograf som sedan 2014 har varit verksam som konstnär, efter tolv år som jurist med inriktning på medborgerliga rättigheter. Genom att använda absurditet och svart humor blottlägger hon osynliga system, där hon kombinerar stillbilder och rörlig bild med vittnesmål och arkivmaterial.

Hennes böcker *Welcome to Camp America: Inside Guantánamo Bay* och *Necessary Fictions* (Radius Books, 2017 respektive 2020) har tilldelats ett flertal utmärkelser. Hon har mottagit bland annat NYSCA/ NYFA Fellowship in Photography, Leica Women Foto Project Award och Harpo Foundation Visual Artist Grant, samt nominerats till W. Eugene Smith Fund Grant.

ZED NELSON

THE ANTHROPOCENE ILLUSION

© Zed Nelson, *The Anthropocene Illusion*

Samtidigt som vi förstör vår natur har vi blivit mästare på att skapa artificiella naturupplevelser – betryggande skådespel, illusioner. På bara några decennier har människan förändrat planeten mer än vad som sammanlagt skett under tiotals miljoner år. Forskare kallar det en ny epok, Antropocen – människans tidsålder.

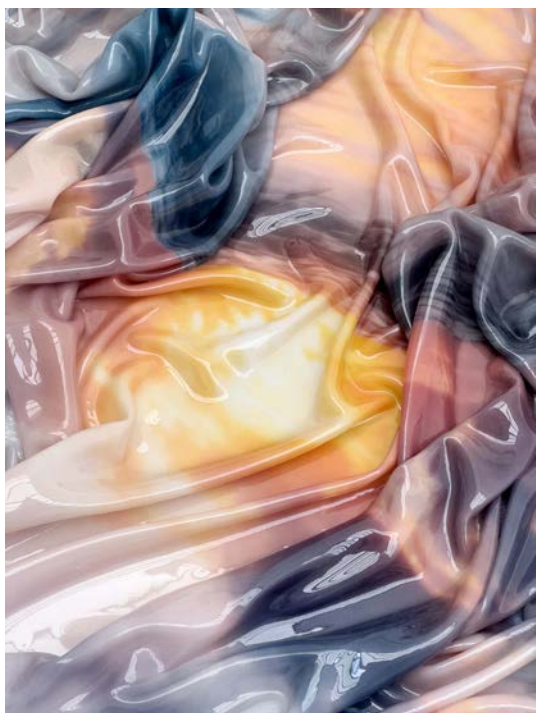
De berglager som bildas i dag kommer i framtiden vittna om vår påverkan: enorma koncentrationer av plast, nedfall från förbränning av fossila bränslen och väldiga cementavlagringar från våra städer. Bestånden av vilda djur har halverats under de senaste fyrtio åren, och otaliga arter försvinner när vi förstör deras livsmiljöer.

Vi har brutit våra uråldriga band med naturen och distanserat oss från jorden och andra djur – men längtan efter kontakt kvarstår. Oförmögna eller ovilliga att konfrontera den verkliga omfattningen av vår förlust retirerar vi till en hyperkuraterad, konstruerad version av den värld vi förstör. Under loppet av sex år och över fyra kontinenter har Zed Nelson undersökt hur vi människor omger oss med alltmer koreograferade och simulerade miljöer för att dölja vår förödande inverkan på naturen. Från djurparker och temaparker till afrikanska safaris, alpina semesteranläggningar och nationalparker blottlägger hans arbete både ett globalt fenomen av förnekelse och en desperat längtan efter kontakt med den natur vi har vänt ryggen.

Zed Nelson är en Londonbaserad dokumentärfotograf och filmare. Han har publicerat *Gun Nation* (2000), *Love Me* (2009) och *A Portrait of Hackney* (2014) och har mottagit flera stora internationella utmärkelser, däribland Visa d'Or och World Press Photo. Hans arbete har ställts ut världen över och finns representerat i den permanenta samlingen vid Victoria & Albert Museum i London. Nelsons senaste projekt, *The Anthropocene Illusion* (2024), tilldelades utmärkelsen Photographer of the Year vid Sony World Photography Awards 2025.

INKA & NICLAS

END OF MAIN SEQUENCE

© Inka & Niclas

I snart två decennier har Inka och Niclas Lindergård utforskat naturen genom kameran, inte för att dokumentera den, utan för att förstå hur vi ser på den. Med utgångspunkt i det fotografiska mediet undersöker de hur vår blick formas av populärkultur, teknik och tidens estetiska ideal. Resultatet är en praktik som rör sig fritt mellan fotografi, skulptur och installation, där gränserna mellan medium och motiv ständigt förskjuts.

Inka Lindergård är född 1985 på Åland och Niclas Lindergård är född 1984 i Sandviken. De bor och verkar tillsammans i Stockholm sedan 2007. I deras bildvärld möts det storslagna och det förbisedda, det dokumentära och det iscensatta. En våg, en solnedgång eller en smörblomma blir till ytor där frågor om seende, tolkning och projektion utspelar sig. De återkommer gång på gång till bilderna som formar våra föreställningar om naturen – från resebroshyrens solnedgång till sociala mediers filtrerade vyer och prövar vad som händer när dessa bilder manipuleras, förstärks eller abstraheras.

Centralt i deras arbete är tanken om naturen som kulturell konstruktion. I en sekulär samtid, där landskapet laddas med existentiell mening, kan deras förhöjda, ibland nästan absurda framställningar av det naturliga uppfattas som provocerande. Samtidigt avslöjar de vår egen delaktighet i samma process: viljan att försköna, filtrera och rama in världen omkring oss.

Inka och Niclas rör sig mellan det nära och det avlägsna – från myllret vid väggkanten till horisontens artificiella ljus och låter kameran fungera både som lupp och spegel. Genom experiment med ljus, färg, material och rumslighet upplöser de fotografiets statiska yta och förvandlar det till något levande och föränderligt. De visar att varje bild är mer än ett utsnitt av verkligheten: det är ett uttryck för vår längtan, våra idéer och vårt behov av att förstå oss själva i relation till naturen.

I mötet med deras konst ställs vi inför en enkel men avgörande fråga: ser vi verkligen det vi tittar på eller möter vi bara våra egna föreställningar om vad naturen borde vara? /Amanda Österberg

Inka och Niclas har ställt ut på bland annat Haus am Kleistpark, Tyskland, Lidköping Konsthall, Sverige, Göteborgs konstmuseum, Sverige, Cantor Arts Center, Stanford University, Kalifornien, USA, Nasher Museum of Art, North Carolina, USA, Pearl Art Museum, Shanghai, Kina, Sternenpassage, MuseumsQuartier, Wien, Österrike och Museo Fortuny, Venedig, Italien.

Deras verk ingår i de permanenta samlingarna på Moderna Museet (Sverige), Göteborgs konstmuseum (Sverige), Fries Museum (Nederländerna), Arendt & Art (Luxemburg), The Wienerberger Collection (Österrike) och Edit Maryon Foundation (Schweiz). De tilldelades EMOP Arendt Award 2021 och Svenska Fotobokspriset 2012. De representeras av Dorothee Nilsson Gallery i Berlin samt Bildhalle i Zürich och Amsterdam.

MANDY BARKER

STILL (FFS) SERIES

© Mandy Barker

Lord Howe Island, en avlägsen plats mellan Australien och Nya Zeeland, är hem för en av världens största kolonier av fågeln ljusfotad lira. Där samlar de vuxna fåglarna in plastfragment från havet i tron att det är mat och ger det till ungarna, som svälter och dör.

I april 2019 följde Barker med forskare till Lord Howe Island för att dokumentera hur ungarna lämnar sina bohålor och migrerar till Japanska havet för att påbörja sina nya vuxna liv. Istället hittades fåglarna döende på stranden, oförmögna att flyga på grund av tyngden av all plast i deras magar. Fotografierna av de döende fåglarna står i skarp kontrast mot Lord Howe Islands slående vackra miljöer och bildar en berättelse om deras livscykel, där den sista bilden visar den faktiska plasten inuti fågeln – en subtil tidslinje som beskriver den stigande giftigheten av den plastförorening som de bär inom sig.

Förkortningen för Flesh-Footed Shearwater (ljusfotad lira), FFSH, har ändrats till FFS (For F***s Sake), i ett medvetet försök att nå en ny publik, speglade Barkers ständiga ambition att synliggöra problemet med marin plastförorening och att uppmana till handling.

Stilla, utan rörelse eller ljud, ostörd av vind, ljud eller strömmar.

Mandy Barker är en internationellt prisbelönt fotograf vars arbete om marint plastavfall har fått global uppmärksamhet. Hon har deltagit i stora vetenskapliga expeditioner till några av världens mest avlägsna platser och kombinerar konstnärlig praktik med miljöforskning. Hennes verk har publicerats i över femtio länder och ställts ut världen över, bland annat på Museum of Modern Art (MoMA), United Nations Headquarters, Victoria and Albert Museum och Fotografiska i Stockholm. Barker deltog i Landskrona Foto Festival 2017 och återvänder nu för att presentera nya verk. Hon har varit nominerad till Prix Pictet, som betraktas som världens främsta pris inom fotografi och hållbarhet. År 2023 mottog hon International Understanding Through Photography Award från Photographic Society of America.

FELIPE ROMERO BELTRÁN

DIALECT

© Felipe Romero Beltrán

Europeiska länder har byggt upp olika system för att kontrollera sina gränser, och den som tar sig förbi eller bryter mot dessa hamnar ofta i en osäker juridisk situation. Under de senaste årtiondena har varje EU-land dessutom utvecklat egna lagar för att reglera och kontrollera migrationen.

Om en person tar sig in i Spanien utan tillstånd och bedöms vara minderårig, baserat på intyg och medicinska undersökningar, blir det statens ansvar att ta hand om personen. Han eller hon placeras då i en så kallad förvaranläggning tillsammans med andra i samma situation. När personen senare klassas som vuxen måste den därefter vänta mellan ett och tre år innan den kan få laglig status i landet.

Verket Dialect utgår från en grupp unga migranter som nyligen har korsat sundet mellan Marocko och Spanien utan att passera några gränskontroller. De har slagit sig ner i Sevilla, där deras juridiska situation fortfarande är osäker. Projektet ligger nära en dokumentär praktik, där bilderna har skapats i samarbete med gruppen och med utgångspunkt i deras egna erfarenheter. Resultatet är en serie fotografier som skildrar deras vardag och deras framtidshopp i Sevilla. Bilderna fångar olika situationer där kroppen relateras till minnen och till den långa väntan i Spanien.

På bilderna:

Monir EL Komairi, Hamza Gharnili, Zakaria Mourachid, Mohamed Reda, Simo Rifi, Younes Braiki, Hamza Chabouni, Youssef Elhafidi, Bilal Siasse, Aziz Chinni.

Felipe Romero Beltrán, född 1992 i Bogotá, är en colombiansk konstnär verksam i Paris. I sitt arbete utforskar han sociala frågor, med särskilt fokus på de spänningar som uppstår kring nya berättelser inom dokumentärfotografi. Hans praktik bygger på långsiktiga projekt förankrade i gedigen och noggrann research. Han har en doktorexamen i fotografi från Complutenseuniversitetet i Madrid, en akademisk bakgrund som tydligt präglar det konceptuella anslaget i hans arbete.

AGNÈS GEOFFRAY & VANESSA DESCLAUX

THEY STRAY, THEY PERSIST, THEY THUNDER

© Agnès Geoffray

Agnès Geoffrays fotografier gestaltar motstånd, försvar, uppror och flykt genom fiktiva porträtt av kvinnliga gestalter som konfronterar eller undkommer det våld institutioner utsatt dem för. Genom projicerade texter och ljudinstallationer får språket en frigörande funktion.

De unga kvinnornas perspektiv saknas till stor del i offentliga arkiv, men genom sina texter låter Geoffray deras röster träda fram. Tillsammans med curatorn Vanessa Desclaux utforskar hon kvinnornas motståndshandlingar och deras strävan efter frihet.

Utställningen etablerar en dialog mellan fotografi, poesi och historiska dokument från arkiv i Frankrike och Sverige. Dokumenten presenteras tillsammans med Geoffrays verk och synliggör spänningen mellan officiell historieskrivning och levda erfarenheter.

I Landskrona citadell får utställningen en särskild betydelse genom platsens historia som tvångsarbetsanstalt för kvinnor från slutet av 1800-talet fram till 1940. Arkivmaterial visar hur kvinnor gjorde motstånd genom rymningar och konflikter med personalen, vilket ofta bestraffades hårt. I citadellets trånga celler tar Geoffrays fotografier plats och hennes fiktiva gestalter träder i dialog med platsens historia och de kvinnor som varit inspärrade där. Utställningen bygger på forskning kring offentliga uppfostringsanstalter i Frankrike där minderåriga flickor placerades från slutet av 1800-talet till mitten av 1900-talet. Flickorna betraktades som "avvikande" eller "ouppfostringsbara" och kunde hållas frihetsberövade under lång tid. Genom att ställa dessa berättelser sida vid sida synliggörs parallella system för kontroll och disciplinering av kvinnor i Frankrike och Sverige. Utställningen bjuder därmed in till att ompröva denna historia ur ett samtida perspektiv – både poetiskt och politiskt.

Agnès Geoffray är en fransk konstnär vars verk har presenterats i ett flertal separatutställningar och grupputställningar på institutioner som Rencontres d'Arles, Bozar i Bryssel, Kunsthalle Wien, Kunsthaus Zürich, Witte de With i Rotterdam, Musée de l'Elysée i Lausanne, Centre Pompidou, Jeu de Paume och MAC VAL. Hennes verk ingår i flera betydande offentliga och privata samlingar, däribland Centre Pompidou, CNAP och MAC VAL. Flera publikationer om hennes arbete har givits ut, senast *they stray they persist they thunder* (Éditions Textuel, 2025), producerad i samband med Rencontres d'Arles.

Vanessa Desclaux är en oberoende curator och forskare. Fram till 2023 var hon ansvarig för publik verksamhet och kulturprogram vid Frac Nouvelle-Aquitaine MÉCA i Bordeaux. Hon undervisade i konsthistoria vid konsthögskolan i Dijon mellan 2011 och 2019 och har en doktorsexamen i curatoriella studier från Goldsmiths College, University of London.

Tidigare har hon arbetat vid Tate Modern och Bloomberg Space i London samt samarbetat med flera institutioner, däribland De Appel (Amsterdam), Frac Bourgogne (Dijon), La Galerie – Centre d'art contemporain de Noisy-le-Sec och Grand Palais i Paris.

OPEN GROUP

(YURIY BILEY, PAVLO KOVACH, AND ANTON VARGA)

REPEAT AFTER ME, 2022

© Open Group (Yuriy Biley, Pavlo Kovach, Anton Varga), Repeat after me 2022, still from video

Repeat After Me 2022 är en videoinstallation som bjuder in publiken till deltagande genom uppmaningen "Upprepa efter mig". Verket öppnar för en gemensam reflektion kring erfarenheter av krig genom att återskapa de vapenljud som etsat sig fast i minnet och uppmana publiken att härma dem. Genom detta kroppsliga deltagande ges betraktaren möjlighet att fysiskt erfara krigets sinnliga spår.

I verket möter vi flyktingar från östra Ukraina som, på flykt undan krigets hot, har funnit skydd i ett tillfälligt läger i Lviv. De delar med sig av sina upplevelser av krigets ljud. Genom att återge olika typer av vapen leder de en sorts karaokeliknande instruktion som, trots att den förmedlar enkla ljudskvanser, ändå inte förmår återge den erfarenhet som finns i närheten – den erfarenhet som har blivit priset för denna kunskap.

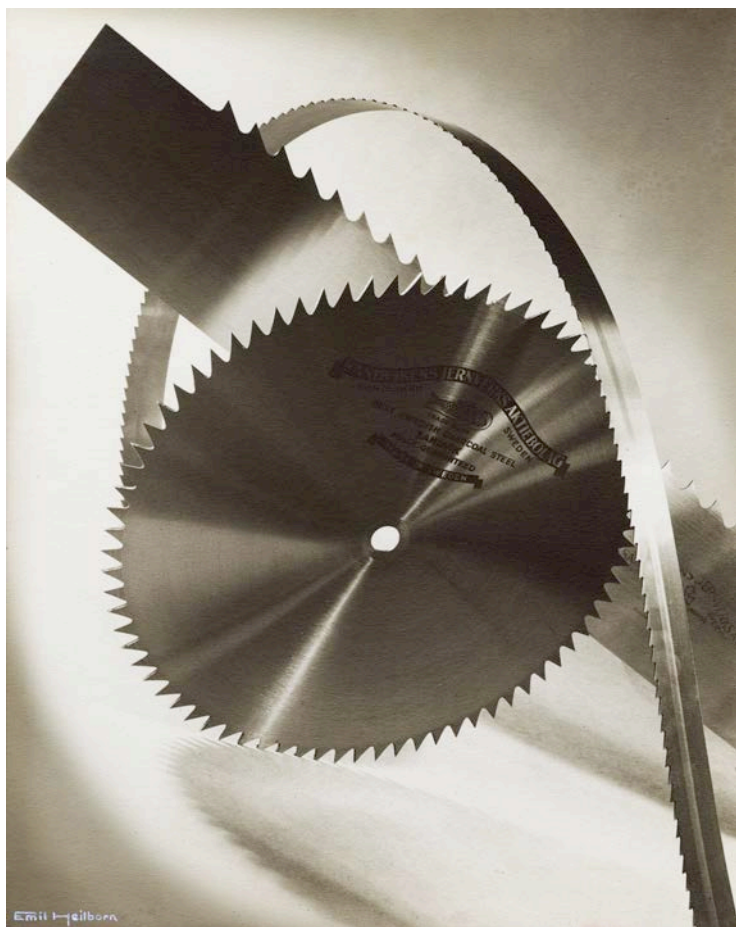
Projektet är inspirerat av In Case of Emergency or War, en överlevnadsguide utgiven av Centrumet för strategisk kommunikation och informationssäkerhet under det ukrainska ministeriet för kultur och informationspolitik, endast veckor innan kriget bröt ut. Verket använder på ett framträdande sätt karaokens scenografi – ett representativt format inom japansk populärkultur – och skapar därigenom ett sammanhang som möjliggör för betraktaren att förbjupa sig i och känna empati med vittnesmålen. Denna metod gör det möjligt att konfrontera krigets extrema verklighet på ett direkt och kroppsligt plan.

Open Group – Yuriy Biley, Pavlo Kovach och Anton Varga är ett ukrainskt konstnärskollektiv grundat 2012 i Lviv. Sedan 2015 är gruppen geografiskt utspridd, med medlemmar bosatta i Ukraina, Polen, Tyskland och USA.

Deras arbete har presenterats internationellt vid institutioner och utställningar såsom High Line, New York, USA (2025); Zachęta – National Gallery of Art, Warszawa, Polen (2025); 601artspace, New York (2025); Serlachius, Mänttä (2025); den 8:e Yokohamatriennalen (2024); Albertinum, Dresden (2023); den 4:e Autostrada-biennalen i Prizren (2023); Belvedere 21, Wien (2023); samt Miguel Abreu Gallery, New York (2022). Repeat After Me II presenterades i den polska paviljongen vid Venedigbiennalen 2024.

EMIL HEILBORN

EN NY TIDS FOTOGRAFI, 1922-1956

© Emil Heilborn

Efter första världskrigets slut trädde en ny generation konstnärer fram i Europa och Ryssland, med ambitionen att skildra sin samtid med nya ögon. Fotograferna tog vara på kamerans sakliga avbildande med maximal skärpa, rena linjer och sval realism och ville göra betraktaren uppmärksam på de vardagliga tingen.

Det var i denna nya modernistiska anda fotografen Emil Heilborn (1900 – 2003) verkade. Med sina djärva kompositioner, en lek med lutande horisonter och abstrakta former ville han bryta mot invanda fotografiska normer.

Ofta var det inte motivet i sig som var det dramatiska, utan Heilborns konstnärliga blick och genomförande som laddade bilderna och gjorde dem unika. Så hade ingen annan fotograf i Sverige tidigare medvetet låtit bildvinklarna skapa en utmanande spänning. Men framför allt imponerar hans konstfulla fotomontage. Heilborn talar till oss genom att blanda grafisk form, modern typografi och fotografi. Med kamerans hjälp låter han betraktaren ledas in i det nya industrisamhällets inre väsen. Under 1940-talet övergick Heilborn allt mer till att arbeta med film.

På Landskrona Museum visas ett 90-tal av Heilborns fotografier tillsammans med skisser, dokument och personliga persedlar från hans långa liv som fotograf. I utställningen ingår också några av hans filmer som fångar efterkrigstidens anda av optimism och framtidstro.

Emil Heilborn föddes 1900 i Sankt Petersburg i Ryssland. Fadern var generalkonsul och ägare av flera fabriker inom pappersindustrin. Efter första världskrigets slut lämnade föräldrarna Ryssland, då familjens stora förmögenhet konfiskerades av den ryska staten. Heilborn hade då redan ett par år tidigare flyttat till Stockholm. Efter studentexamen och militärtjänstgöring reste han till Detroit och utbildade sig till ingenjör inom bilindustrin. 27 år gammal återvände han till Sverige och fick anställning på General Motors i Hammarbyhamnen.

I början av 1930-talet sadlade Heilborn om till reklam- och industrifotograf. Hans skicklighet och konstnärliga förmåga kom att ge honom betydelsefulla uppdrag inom storindustrin, bland annat för Stora Kopparberg, LKAB, Scania-Vabis, Electrolux och Sandvikens järnverk.

Vid sidan av fotografin var Emil Heilborn en mycket skicklig idrottsman som utmärkte sig i kappsegling, fältskjutning, fallskärmshoppning och simning. År 1936 blev han världsmästare i bågskytte.

Bruno Ehrs, fotograf

GÁBOR ARION KUDÁSZ

WORKOUT – A FINE SENSE OF PATRIOTISM

© Gábor Arion Kudász

Vart sjätte år står Prag värd för Sokol Slet – en enorm gymnastikfestival där över tiotusen deltagare framför koreograferade massövningar samtidigt. Traditionen har sina rötter i 1800-talets Sokolrörelse, vars gymnastikklubbar inte bara främjade fysisk träning utan också spelade en viktig roll inom den panslaviska rörelsen och utvecklingen av tjeckisk och slovakisk nationalism under den österrikisk-ungerska monarkin. Verksamheten förbjöds periodvis och medlemmarna övervakades.

Efter andra världskriget tog det socialistiska Tjeckoslovakien till vara rörelsens ideologiska potential och utvecklade den vidare under namnet Spartakiada. I slutet av 1960-talet växte evenemanget till ett storskaligt politiskt och kulturellt spektakel i internationalismens och kommunismens tjänst.

När hundraårsjubileet av Tjeckoslovariens grundande närmar sig försöker arrangörerna återuppliva minnet av denna förlorade storhet. Patriotiska symboler, slagord och historiska gestalter samsas med masskoreografierna – en estetik som ibland ligger nära nationalistiska och extremistiska uttryck.

Under den 16:e Sokol Slet fotograferade Gábor Arion Kudász närmare hundra grupper och bad dem visa sina favoritformationer från uppvisningarna. Bilderna visar både stoltheten över att vara en del av det stora kollektiva spektaklet och den speciella stämning som uppstår i ögonblicket, trots den stela dramaturgin och de ibland nästan amatörmässiga misstagen.

Det var just dessa kontraster som fångade konstnärens intresse, särskilt hos de yngre deltagarna. Många samlas här mer för gemenskapen och festen än för ideologin och identifierar sig snarare genom musik, sport, mode, livsstilar och samtidens många ungdomssubkulturer än genom nationella symboler och politiska budskap.

Gábor Arion Kudász föddes 1978 i Budapest, Ungern. Han är fotograf och docent vid Moholy-Nagy University of Art and Design i Budapest. Hans verk har visats internationellt och uppmärksammats med flera priser och stipendier, däribland Balogh Rudolf-priset 2013, Robert Capa Grand Prize 2015 samt ett stipendium från Ungerska konstakademien 2018. Arion arbetar ofta i transkulturella sammanhang, exempelvis inom European Eyes on Japan (2012), genom en inbjudan från Ungerns ambassad i Hanoi (2019), vid Saari Residence (2021) och inom Erasmus BIP (2025).

FERNANDO MONTIEL KLINT

THE GOLDEN AMPHIBIAN

© Fernando Montiel Klint

The Golden Amphibian kombinerar den mexikanske fotografen Fernando Montiel Klint dokumentärfotografi, iscensatta stilleben och digitalt bearbetade bilder för att skapa ett tänkt rum där observation och fantasi möts. Projektet har växt fram ur en känsla av distans till naturen, där djur och växter som en gång kändes bekanta har blivit avlägsna och främmande.

I sin strävan att återknyta kontakten började Montiel Klint fotografera växter, blommor, frukter och djur med förnyad nyfikenhet och omsorg. Hans motiv inkluderar primater, axolotlar, grodor, fåglar och vetenskapliga prover, fotograferade både i det vilda och i kontrollerade miljöer som djurparker och laboratorier. Naturen framträder alltmer formad av mänsklig närvaro.

Djuren i bilderna befinner sig i ett anspänt tillstånd – delvis till sin natur, delvis förändrade genom vetenskap, domesticering och teknologi. En sphynxkatt, med sin blottade hud, upplevs både intim och främmande. Andra verk avslöjar oväntade vetenskapliga realiteter, såsom en närbild av en petriskål med *Ideonella sakaiensis*, en bakterie som kan bryta ner plast och omvandla mänskligt avfall till näring.

Landskap och porträtt av människor, däribland en traditionell mexikansk regndansare, förmedlar spiritualitet och pekar på en tid av närmare samexistens mellan människa och natur. Stilleben med kasserad plast kontrasterar med bestående spår av mänsklig konsumtion. Tillsammans utforskar verken transformation, anpassning och samexistens och bjuder in betraktaren att sakta ner, se noggrant och föreställa sig nya sätt på vilka människor, djur, växter och teknik kan leva tillsammans i en mer uppmärksam och omsorgsfull balans.

Fernando Montiel Klint är en bildkonstnär baserad i Mexico City. Hans verk finns i inter-nationella samlingar som Wittliff Collection och Guangdong Museum of Art, och har visats på många institutioner och festivaler, bland annat Les Rencontres d'Arles, PhotoEspaña och Athens Photography Festival.

ALASTAIR PHILIP WIPER

COLD COMFORT

© Alastair Philip Wiper

Vi skapade en knapp som kunde utplåna världen, och förlitade oss sedan på tur, rutiner och några nervösa telefonsamtal för att förhindra att det skulle ske. Kärntekniken är samtidigt vår mest geniala bedrift och vårt mest katastrofala misstag—ett misstag som har fördrivit människor, makt och mening över hela planeten. Den har tvingat människor att lämna sina hem, klyvt atomer och nationer, och rubbat balansen mellan makt, förtroende och rädsla. Den tränger undan livet självt—från städer som evakuerats efter olyckor, till landskap som förseglats för årtusenden, till de tysta rum där strålning både botar och skadar.

Den brittiske fotografen Alastair Philip Wipers projekt *Cold Comfort* utforskar atomålderns absurda teater: hemliga vapenslaboratorier, sjukhus som använder isotoper för att rädda liv, skyddsrum för politiker, överlevnadens arkitektur, fusionsmaskiner som liknar rymdskepp, och en kultur som förvandlade utplåning till serietidningar, chokladkakor och cocktails. Det är en berättelse om både förstörelse och räddning—och om de fysiska, psykologiska och tidsliga förskjutningar som följer i atomens spår. Atomen är oskyldig. Nedfallet är vårt.

Alastair Philip Wiper (f. 1980, Hamburg) är en internationellt erkänd fotograf som arbetar med industriella, vetenskapliga och arkitektoniska motiv. Hans bilder kännetecknas av en stark känsla för linje, symmetri, färg och kontrast, ofta kombinerad med en subtil mörk humor. Hans verk har publicerats i tidskrifter som *Wired* och *The Guardian*, och finns i samlingar som Design Museum i London och Royal Institute of British Architects (RIBA). Han är författare till flera böcker, däribland *Building Stories* (2023) och *Unintended Beauty* (2020).

ANA NÚÑEZ RODRÍGUEZ

COOKING POTATO STORIES

© Ana Núñez Rodríguez

Vad kan en potatis säga om oss? Vad berättar den om hur nationell identitet formas? Och hur kan nya berättelser om den påverka hur vi ser på oss själva och andra? Hur kan berättelser som rör sig mellan olika platser och matkulturer hjälpa oss att förstå bortglömda koloniala arv och de politiska, sociala och känslomässiga band som binder oss samman? Dessa frågor ligger till grund för *Cooking Potato Stories*.

Projektet utgår från mötet mellan personlig och gemensam identitet, och hur de formas av historia och kultur. Kolonialismen förändrade i grunden relationerna mellan människor, växter och platser. Den byggde på system som drev människor från sina hem och som också flyttade växter över världen. Potatisen, som kommer från Anderna, spreds över kontinenter och blev en del av nya kulturer och landskap.

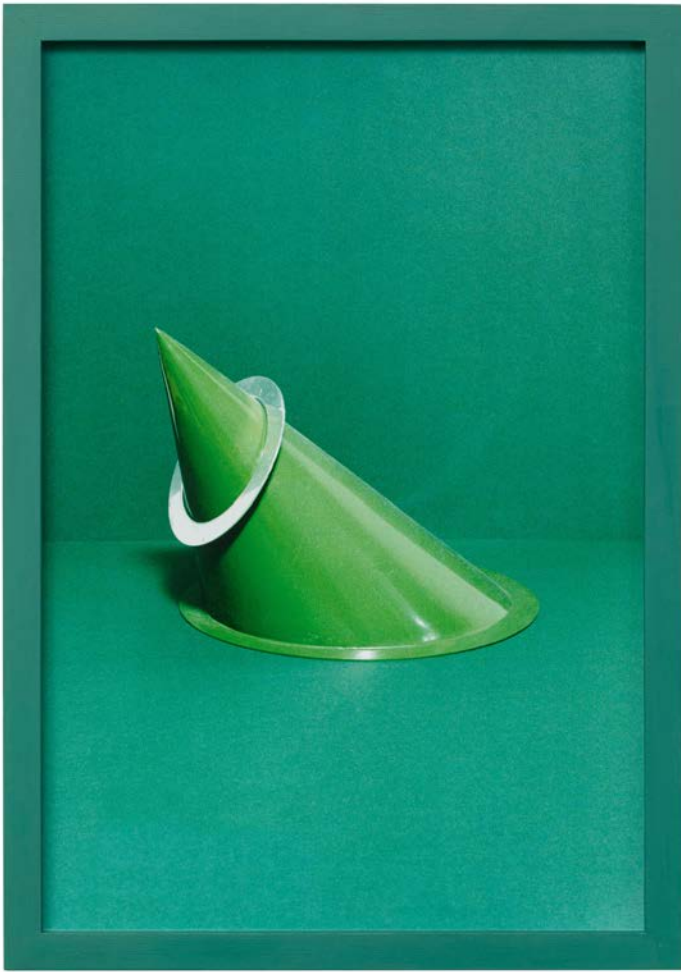
Genom att följa dessa rörelser, av människor, växter och betydelser, undersöker *Cooking Potato Stories* hur vår gemensamma identitet har formats av sådana förflyttningar.

Ana Núñez Rodríguez är verksam mellan Spanien och Colombia. Hennes arbete utforskar identitet och politik genom erfarenheter av transnationell rörlighet. Hon undersöker hur kolonial historia påverkar vår syn på naturen och hur nationella identiteter formas genom idéer om naturen. Genom att granska koloniala strukturer skapar hon nya berättelser som utmanar etablerade perspektiv på makt och identitet.

Ana Núñez Rodríguez har ställt ut både separat och i grupp vid institutioner som FOAM Fotografiemuseum (Amsterdam), Photo Ireland (Dublin), Festival Circulation(s) (Paris), Athens Photo Festival (Athen), Getxo Photo (Spanien), ARTBO (Colombia) och Anewal Gallery (Kyoto), bland andra. År 2023 publicerade hon boken *Hoja Bandera*, som nominerades till Årets bästa fotobok vid Les Rencontres d'Arles (Frankrike) och PhotoEspaña (Spanien).

LENA AMUAT & ZOË MEYER

MATHEMATICAL MODELS 2009–2026

© Lena Amuat and Zoë Meyer

I renässansträdgården vid Tycho Brahe-museet, där den danske astronomen och matematikern på 1500-talet ägnade sig åt mätningar av himlakropparna i ett av historiens första specialbyggda observatorier, får objekt som en gång var knutna till specifika kunskapssystem nytt liv i Lena Amuat och Zoë Meyers fotografiska arbete.

För sin pågående serie Mathematical Models, uppsöker Amuat & Meyer vetenskapliga samlingar, universitetsarkiv och museer runt om i Europa för att återupptäcka historiska matematiska undervisningsmodeller som sedan länge tagits ur bruk. Dessa objekt – konkreta visualiseringar av abstrakta formler och tanke-system – ligger ofta undanstoprade och bortglömda, ersatta av digitala representationer.

Med hjälp av en mobil studio och 35 mm negativfilm fotograferas varje modell mot färgstarka eller mer neutrala bakgrunder för att lösgöra modellerna från sina funktionella sammanhang och öppna upp för nya visuella tolkningar. Från att ha varit kunskapsinstrument framträder objekten nu enbart som gåtfulla former: precisa, taktila och laddade med historiska lager. Genom denna process vill Amuat & Meyer ifrågasätta hur vetenskapliga modeller formar vår förståelse av världen och synliggöra både skönheten och tvetydigheten i representationssystemen.

Lena Amuat (f. 1977) och Zoë Meyer (f. 1975) är en schweizisk konstnärssduo som delar sin tid mellan Zürich och Berlin. Båda studerade fotografi vid Zürcher Hochschule der Künste, där de tog en gemensam masterexamen 2013. De har arbetat nära tillsammans sedan 2008. Genom research och analog fotografi utforskar Amuat & Meyer vetenskapliga modeller, arkivsystem och kunskapens materiella kultur. Deras verk har ställts ut flitigt över hela Europa och publicerats i sex konstnärsböcker. De representeras av Robert Morat Gallery.

swiss arts council

prohelvetia

ALEXANDER CHEKMENEV

FACES OF WAR 2022-23

© Alexander Chekmenev

Torsdag 24 februari 2022 angreps Ukraina av Ryssland. När första året av kriget var till ända utsåg den inflytelserika amerikanska tidskriften Time Magazine traditionsenligt "Årets person i världen". Inte förvånande blev det president Volodymyr Zelenskyj. Redan i maj hade han prytt tidskriftens framsida. Han blickar visionärt ut ur bilden. Mot ödet? Mot Europa?

Fotografen som tog omslagsbilden var ukrainaren Alexander Chekmenev. De fjorton fotografierna här i utställningen är även de tagna av honom. De avbildar inte Ukrainas ledarskikt, men det är å andra sidan en tolkningsfråga. Inte heller är det mytiska hjältar vi betraktar. Utan vanliga människor. Bönder, affärsinnehavare, lärare, läkare . . . Angripare försöker sära på dem och bryta ner dem, men de uthärdar.

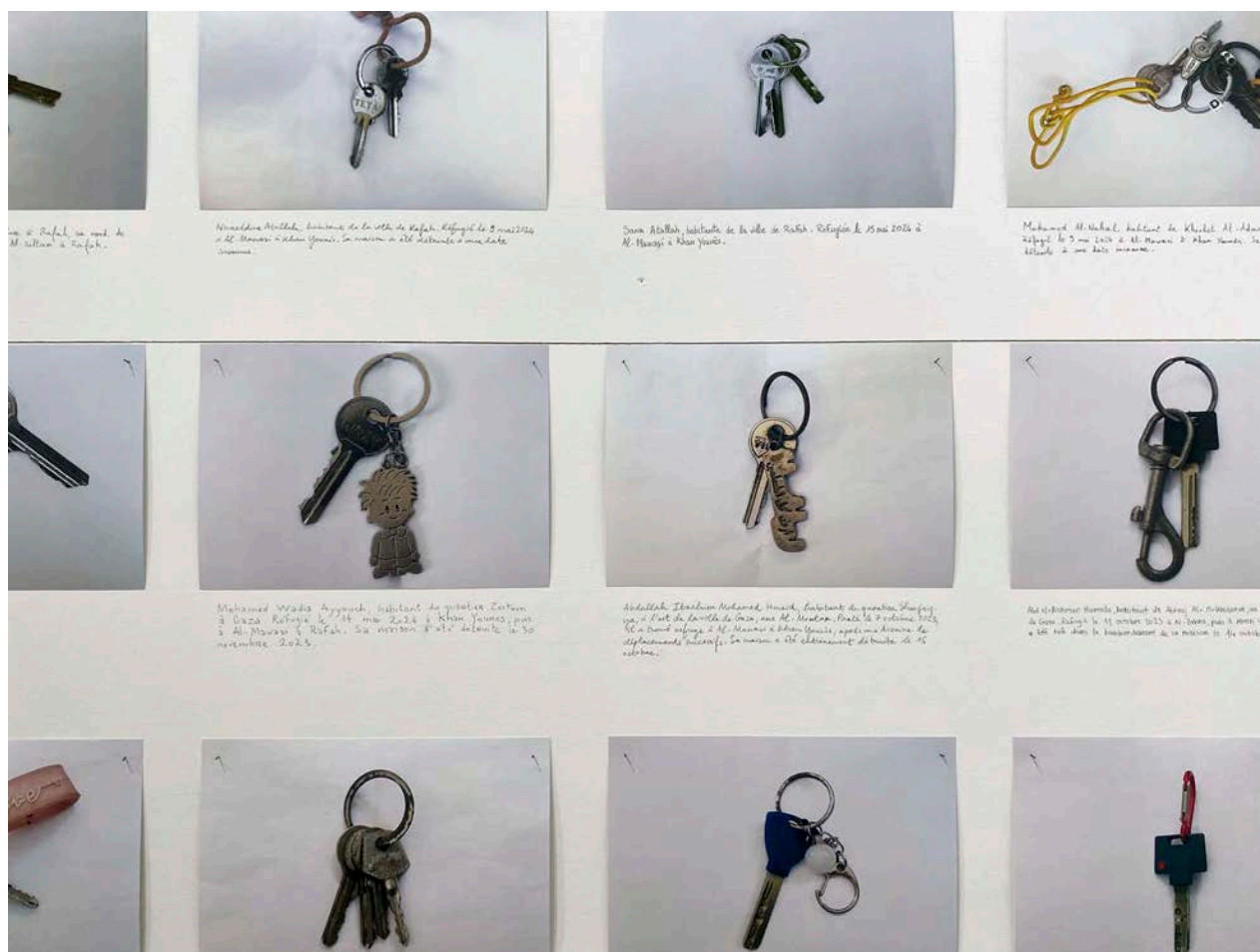
Kriget tvingar människor att väcka ett djupt inbäddat mod, en inre styrka som växer ur de mest avlägsna skrymslen av deras väsen. Linjer och rynkor i deras ansikten vittnar inte bara om tidens gång, utan krigets pris. Synliga både på unga och gamla. Ibland, ett ärr. Den som tittar riktigt noga kan också urskilja de osynliga ärr.

Alexander Chekmenevs fotografier dokumenterar inte enbart lidande – de fångar motstånd. I städer och byar över hela Ukraina står människor fasta, vägrar att utplånas. Till varje fotografi hör en kort tänkvärd kommentar, av eller om personen: "Vi skrev dagbok. Vi skrev på väggarna hur många dagar vi överlevt och hur många människor som dött . . ."

Alexander Chekmenev, född 1969 i Luhansk, östra Ukraina, inledde sin fotografiska karriär 1988. Efter Sovjetunionens kollaps dokumenterade han de ekonomiska kriserna och oroligheterna i Donbas-regionen. År 1997 flyttade han till Kyiv, där han fortsatt arbetar som fotojournalist och fångar de utmaningar Ukraina står inför genom fredstid, revolutioner och krig. Hans arbete har publicerats i framstående internationella tidningar och tidskrifter, som The New York Times, The Guardian och Time Magazine.

TAYSIR BATNIJI

JUST IN CASE #2, 2024

Just in Case #2, 2024, colour photographs, prints on paper, A4, texts written in pencil. View of the show « Crossing the water », 17th Biennale de Lyon, MAC Lyon, 2024-2025. Photo : Elyes Esserhane

I Just in Case #2 2024 presenterar den palestinske konstnären Taysir Batniji en serie bilder av nycklar som tillhör invånare i Gaza som tvingats fly under de senaste årens pågående israeliska bombningar.

I detta verk har konstnären samlat in bilder av nycklar från hundratals individer. Varje bild åtföljs av personliga uppgifter: ägarens namn, platsen för deras tidigare hem, hemmets nuvarande tillstånd samt deras nuvarande plats i exil.

Genom denna samling av fragment formar verket ett påtagligt och djupt mänskligt register över förlust och påtvingad fördrivning. Nyckeln – ett återkommande motiv i Batnijis praktik – fungerar både som ett materiellt spår av det som lämnats kvar och som en ömtålig symbol för återvändande, minne och bestående anknytning till platsen.

Född i Gaza 1966 delar Batniji sin tid mellan Frankrike och Palestina. Hans praktik, ofta präglad av förgänglighet och skörhet, utgår från både personliga erfarenheter och samtida politiska realiteter och historieskrivningar. I sitt arbete distanserar och samtidigt politiska realiteter och historieskrivningar. I sitt arbete distanserar och samtidigt politiska realiteter och historieskrivningar. I sitt arbete distanserar och samtidigt politiska realiteter och historieskrivningar.

Batniji har deltagit i ett stort antal internationella utställningar, däribland biennalerna i Venedig, Istanbul, Berlin och Lyon, samt presentationer på Centre Pompidou och Jeu de Paume i Paris, Rencontres d'Arles, Aperture Foundation i New York, Martin-Gropius-Bau i Berlin, Kunsthalle Wien, Witte de With i Rotterdam samt Victoria and Albert Museum i London.

ALAN GIGNOUX & CHLOE JUNO

THE POWERS THAT BE

© Alan Gignoux and Chloe Juno

The Powers That Be belyser två parallella utvecklingar i Polen under parlamentsvalet 2023: kolindustrins nedgång och en politiskt jämn och omstridd valrörelse. I städer och gruvregioner fylldes gatorna av valaffischer – vissa intakta, andra sönderrivna eller förändrade – vilket speglar ett samhälle som förhandlar frågor om auktoritet, tillit och politisk förändring.

För många väljare präglades valet mindre av idealism än av oro för landets framtid. De offentliga diskussionerna berörde frågor som rättsväsendets oberoende, pressfrihet och förändrad socialpolitik. Samtidigt diskuterades kolbrytningens framtid, som länge varit central för regionens identitet och ekonomi, i takt med att EU fortsatte sin omställning till förnybar energi. För många gruvarbetare väckte utsikterna till ersättningsnäringar, såsom turism, frågor om försörjning, värdighet och kontinuitet.

Genom att arbeta med Fuji Instax-film riktar Gignoux och Juno fokus mot detaljer i valkampanjens bildspråk – händer, leenden, slipsar och gester – och synliggör de subtila sätt på vilka politisk auktoritet konstrueras och kommuniceras. Dessa porträtt paras med fotografier av kolgruvorna själva, vilket för samman politiska bilder och industriella landskap i en direkt dialog.

The Powers That Be undersöker det visuella språket i politisk reklam och de system det syftar till att påverka. Det ställer en enkel men bestående fråga: när löftena har lagt sig och affischerna har tagits ner, får vi då det vi trodde att vi röstade för?

Alan Gignoux är en Londonbaserad dokumentärfotograf vars arbete utforskar miljö rättvisa, migration och industrins sociala påverkan. Han arbetar internationellt och kombinerar långsiktigt visuellt berättande med kollaborativ research, och producerar projekt, filmer och fotoböcker som lyfter fram mänskliga erfarenheter och förstärker underrepresenterade röster i globala samhällen.

Chloe Juno är en Brightonbaserad dokumentärfotograf, curator och konstnär vars arbete undersöker vardagliga objekt, materiell kultur och förbisedda sociala historier. Genom publicering, visuellt berättande och kollaborativ research skapar hon projekt som synliggör levda erfarenheter och lyfter fram berättelser från hemmet, arbetslivet och olika gemenskaper.

BHARAT SIKKA

RIPPLES IN THE POND

© Bharat Sikka

Ripples in the Pond är en konstnärlig undersökning av Makharda, en perifert belägen ort i utkanten av Kolkata i Västbengalen. Omgiven av ett landskap med över tjugo stillsamma dammar framträder Makharda inte bara som en geografisk plats, utan som en miljö där olika tider, minnen och sociala verkligheter samexisterar och korsas.

Genom en processbaserad fotografisk praktik utforskar konstnären relationen mellan minne, modernitet och den gradvisa påverkan som urbanisering och infrastrukturell utveckling har på landskapet. Verket synliggör de subtila förändringar som formar platsen och dess invånare över tid.

Bharat Sikka föddes och växte upp i Indien, där han inledde sin fotografiska praktik innan han studerade vid Parsons School of Design i New York. Sikkas långsiktiga fotografiska projekt har kretsat kring kulturella spår och samhälleliga förändringar i Indien, återgivna genom det visuella språket och de materiella uttrycksformerna inom samtida konstfotografi. Hans verk berör på ett subtilt sätt Indiens historia och regionala särdrag: Kashmir i arbetet *Where Flowers Still Grow*, globaliseringens påverkan i *Matter*, samt maskulinitet i *Indian Men*.

LANDSKRONA FOTO FESTIVAL 2026

THE HIGHLIGHT OF
PHOTOGRAPHY IN
SCANDINAVIA
4-20 SEPTEMBER

landskronafoto.org